

Szabó J. Róbert lelkipásztor | 2021. 04. 01. | János szemével 5.

VAN KÖZÖD HOZZÁ?

János 13,1-10.

KEDVES TESTVÉREIM!

1. Bevezetés

János **13. fejezetétől** kezdve Jézus már csak a legbelsőbb körhöz szól. Jézusnak ezek a belső körben és belső körnek elmondott tanításai a mi Urunk utolsó tanítványai között töltött éjszakáján hangoznak el. Földi életének legsötétebb éjszakáján, amikor megértjük a negyedik evangélium prológusában olvasottakat: **A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. ... Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt.** ^{Jn. 1,5,9-11.} Jézust elfogják és úgy bánnak vele, mint egy bűnözővel. Kiszolgáltatják a pogány rómaiaknak, akik megalázzák, megkorbácsolják, mint egy bűnözőt. Végül a városon kívül keresztre feszítik, mint egy bűnözőt. Azt, aki népéhez jött, őket akarta összegyűjteni, őket akarta visszavezetni az élet útjára, de az övéi valami mást vártak Tőle. Ezért *brutális kegyetlenséggel, minden irgalom- és gondolkozás nélkül elpusztították.*

Ma este nem egy klasszikus prédikációval készültem. Inkább a felolvasott versek bennem ébresztett gondolatait hozom elétek. Egy-egy kiemelt részhez szeretnék rövid magyarázatokat fűzni.

1. Közeledett a páska ünnepe, és Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához. Szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig. ^{13,1.}

A páska ünnepe a zsidó nép Egyiptomból történt kivonulásának, rabszolgaság házából való szabadulás emlékünnepe. Ez az ünnep adja Jézus utolsó földi hetének hátterét, hiszen ahogyan Keresztelő János mondta: Jézus **az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!** ^{Jn. 1,29.}

Jézus tudta, hogy eljött az óra. – olvastuk. Ezt a kifejezést a zsidók a halálra használták. Jézus ezt az estét megelőzően sokszor beszélt arról, hogy **még nem jött el az ő órája.** Az óra, amiért erre a világra született. Esetében *az eljött az óra*, azt az áldozatot jelenti, amit a kereszten vállalt értünk. A mi Urunk, ahogy itt János is írja **tudta**, hogy földi útjának végére ért, és azt is, hogy mi vár rá ezután az este után. **Jézus is félt.** Nem véletlenül beszélt így: **Most megrendült az én lelkem.** ^{12,27a.} Félt, de nem pánikolt, nem bénította meg az, ami várt rá. Nem esett letargiába, nem vált elkeseredetté, nem menekült el. Jézus tökéletesen az Atya kezébe helyezte az életét. ... **megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.** ^{Fil. 2,8.} – ahogyan Pál írta Krisztus-himnuszában. Tudom, hogy **mi nem vagyunk olyanok, mint Jézus.** Mégis megtanulhatjuk a viselkedéséből, hogy életünk nehéz pillanataiban, amikor nem menekülhetünk el a félelmeink elől, mégsem vagyunk

tétlenségre kárhóztatva, mert megtehetjük, hogy **egészen Istenre bízunk magunkat**. Hihetünk és bízhatunk Isten erejében! Mentsen meg, vagy hívjon haza bennünket, tk. mind a kettő nyereség! Ahogyan egy versben olvassuk:

Nincs kikövezett út, egyenes pálya, Biztos cél felé vezető sínek. Hogy a holnap titkát is kitalálja, Nem adatott meg senkinek. / Úgy megyünk a jövő felé, akárha sötétbe lépnénk. De örvény, verem Felett - jó tudni - védőn alánk tárja hűséges karjait a kegyelem. / Öröm, bánat, élet, halál, akármi jöhet, a szívem mégse nyugtalan, Tudom: kik Istent szeretik, azoknak Minden javukra van! Bódás János

Szerette őket mindvégig – olvassuk tovább. Jézust tanítványai és választottai iránt érzett mély szeretete is arra kötelezte, hogy végig járja az önfeláldozás útját. **Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.** Jn. 15,13. – mondja később ugyanezen az estén. Ez az isteni szeretet nem egy érzés, hanem sokkal inkább egy tudatos **döntés, vállalás**: az életemet adom értetek, hogy ti szabadon és örökké éljete; hogy megbékítsem az Atyát veletek; hogy utat nyissak felé a számotokra. S mindezt olyanokért tette Jézus, mint amilyen én voltam, mi voltunk, akik egykor úgy éltünk, hogy nem akartuk, bármi közük legyen Hozzá.

2. És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt... 13,2.

Júdás személye a nagy talány Jézus földi történetében. Miért választotta ki Jézus? Miért nem tett valamit ellene? Miért engedte azt, hogy elárulja őt? Az utóbbi években történtek kísérletek Júdás személyének kimosdatására, mentegetésére, de a felolvasott bibliai rész egyértelmű: **Júdás olyan ember volt, aki a gonosz befolyása alá kerülve, de nagyon is tudatosan, anyagi előnyökért, elárulta Mesterét.** Jézus Júdást **a kárhózat fiának** Jn. 17,12. nevezi. Súlyos szavak ezek! Júdás nem önhibáján kívül, még csak nem is csak úgy véletlenül sodródott bele ebbe az árulásba. Tettét megalapozta jelleme, természete, a pénz csábítása. Már eddig a pillanatig is kacérkodott a gonosz sötétjével, és ebben a döntő pillanatban elnyeli ez a sötétség. Júdás bukása komoly figyelmeztetés mindazok számára, aki Jézus közelében élnek, de mégsem Jézussal közösségben élnek. Azoknak, akik kacérkodnak a sötétséggel, engednek csábításainak, a könnyebb ellenállás irányába sodródnak fenntartások nélkül, azokat egyszer ugyanúgy elnyeli a sötétség, mint ahogyan Júdást.

3. Jézus tudva, hogy az Atya mindent a kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy, felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt kötött magára, azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni és törölni a magára kötött kendővel. 13,3-5.

Jézus tudva, hogy az Atya mindent a kezébe adott: Elképzelhetetlen hatalom van Jézus kezében. Ennek a hatalomnak az erejét talán a teremtésben láthatjuk leginkább: Isten gondol valamit, szól és amit gondolt és kimondott előáll a semmiből. Ez a roppant hatalom nyugszik itt Jézus kezében. S bevallom, ezután a grandiózus

mondat után, valami egészen más folytatást vártam volna. Valami ehhez a mondatához illően hatalmasat! Ehelyett, ezt olvassuk: **elkezdi megmosni a tanítványok lábát**. Az, aki számtalan utánozhatatlan dolgot tesz, amin isteni hatalma világlik át, most olyat tesz, amit bárki megtehet(ne). Ami olyan alantas dolog, amit ezért szolgálkkal végeztek el. Egy rabbi, mint amilyen Jézus volt, sohasem vetemedett volna ilyen megalázó dologra! **Miért tette ezt Jézus?** Ő maga ad erre magyarázatot: **Értitek, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.** ^{13,12b-15.}

Az, amit Jézus tesz, annyira idegen attól a világtól, amiben élünk. A mi kultúránk az önzés-kultúrája, és ez olyan mélyen áthatja a gondolkodásunkat, a tetteinket, világunk egész rendszerét, hogy meghökkenünk, amikor szembesülünk Jézus egészen más gondolkodásával. A mi világunkban hányan lennének szolgálai valami híres embernek, 0-24 órában lesve annak minden apró rezdülését, kiszolgálva minden megalázó kívánságait. Csak néhány pillanatra hamis fényében sütkérezhessenek! A tanítványok is szívesen megmosták volna Jézus lábát. Az megtiszteltetés lett volna. De egymásét?! Amikor azon folyt közöttük a vita közöttük, hogy ki a nagyobb? Kinek kell szolgálnia kit?! El tudjátok képzelni *Elon Musk* milliárdost, hogy eljön *Bivalynaszádra*, hogy a magatehetetlen Klári nénit, aki kimosdassa a mocskából és tisztába tegye?! A tanítványok sem tudták elképzelni nagy büszkeségükben, hogy megmossák egymás lábát. De Jézus körül néz a szobában, büszke szíveket és koszos lábakat lát, törülközőt ragad, letérdel és elkezd megmosni büszke tanítványai koszos lábát.

Mégis Jézus tette többről szól, mint koszos lábak megmosásáról! Nem is ennek utánczására hív bennünket! Nem ezt erősítik szavai: **amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek**. Mert a lábmosás valami többre mutat, arra, ami Jézus tette mögött van. Arra, hogy a mi Urunk valami lelkünk legmélyéig ható, belső változásra ösztönöz, amiben képesek vagyunk legyőzni a magunk önzőségét, félretenni a csupán önérdelmeinket szem előtt tartó gondolkodásunkat, és mindenfelé kényszerítés és ellenszolgáltatás nélkül, szeretetből, a másik személyét különbnek tartva önmagunknál, szolgálni akarjuk a másik szükségét. A másikat. Akkor is, ha nem érdemli meg, akkor is, ha nem kellene megtennem, akkor is, ha felette állok.

Mert a lábmosás története újra gondoltatja velünk emberi kapcsolatainkat. Kérdések elé állt: Mit tehetnél másképp kapcsolataidban? Mire lennél képes Jézusért? Meddig mennél el a szeretetben a munkahelyeden, a családotban? Mi az, amit kényszerből, fogcsikorgatva megteszel ugyan, mert elvárják tőled, de belül lázadsz ellene? Mi lenne, ha tudatosan szolgálni kezdenél ott, ahonnan menekülni akarsz? Ki az a környezetben, akiről azt mondd: nem fogom neki alárendelni magam, nem fogok engedni a kéréseinek? Mire hív ez az ige téged, ha őszintén hűséges

akarsz lenni Jézushoz? Hogyan képviselheted Őt ott, ahol élsz?

Ezeket a kérdéseket hallva, ahogyan a tanítványokban is, bennünk is lázad valami! Mert ha engedek Jézusnak nem kerülök a lúzerek, a vesztesek közé? Hátrébb kerülök a sorban, lenyomnak, félreállítanak. De ne gondold így, mert ha minden helyzetben Jézust szolgálod, akkor is, amikor engedsz, amikor hátrébb lépsz, amikor félreállsz, akkor igéje így biztat téged: **Ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istennünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és együtt harcol velünk a harcainkban.** 2Krón. 32,8. S mindig áll az ígéret is: **Akinek életútját kedveli az Úr, azt még ellenségeivel is összebékíti.** Péld. 16,7.

4. Simon Péterhez lépett, aki így szólt hozzá: Uram, te mosod meg az én lábammat? Jézus így válaszolt neki: Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted. 13,6-7kk.

Amikor Jézus Péterhez ér, legidősebb tanítványából elemi erővel tör fel a tiltakozás, mert érzi a helyzet tarthatatlanságát. Nem lehet, hogy Jézus ezt tegye! Fordítva kellene ennek lennie!

Tényleg, miért mossa meg Jézus tanítványai lábait? Ez tette nem pusztán az alázatról szól, a lábmosás jelképez valamit. **Előre mutat Krisztus kereszthalálra.** Jézus szavait fordíthatjuk így is: Ha nem moslak meg, semmi részed nincs bennem. Ennek a mondatnak az értelmét sem Péter, sem pedig a többi tanítvány nem érthette meg akkor és egészen addig, amíg Pünkösdkor a Szentlélek fel nem nyitja erre is a szemüket, a szívüket! Arra az igazságra, hogy Jézus halála mosdat ki bennünket bűneinkből, és ha nem fogadjuk el Jézus áldozatát, akkor nincsen közünk hozzá.

5. Befejezés

Tudom sokat beszéltem, de remélem, mindaz, amiről beszéltem, a felvetett gondolatok segítenek benneteket abban, hogy jobban értésétek azt, amit ez a bibliai rész tanít. S azt még jobban remélem, hogy az elmondottak által közelebb kerültek ahhoz a Krisztushoz, aki azért áldozta fel magát, hogy neked és nekem életem legyen Őbenne! ÁMEN